

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3407/22
1.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Милош Митић, адвокат из Београда, ул. Владимира Поповића бр. 6, против туженог ББ, ..., чији је пуномоћник Иван Марић, адвокат из Београда ул. Држићева бр. 5/37, ради раскида уговора о доживотном издржавању одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 379/20 од 19.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 1.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 379/20 од 19.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 379/20 од 19.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је раскинут уговор о доживотном издржавању закључен 20.09.1994. године између сада пок. ВВ и ББ пред Трећим општинским судом у Београду у предмету ЗР бр. 831/94. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова парничног поступка туженом исплати износ од 98.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је из свих законских разлога. Трошкове поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења, из члана 386 ЗПП Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиоца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које апелациони суд

пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из тачке 12 истог члана јер, супротно наводима жалбе тужиоца, побиијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 20.09.1994.године тужени ја са сада пок.ВВ закључио уговор о доживотном издржавању којим је уговорено да се тужени, као давалац издржавања обавезује да ће, као и до тада, бринути о пок.ВВ, као примаоцу издржавања, да ће га у свему помагати и то на начин који ће му омогућити нормалан и пристојан живот, према његовом дотадашњим навикама, здравственом стању и годинама старости. У случају потребе, пружиће му сву потребну негу, пажњу и све оно што је годинама њихов однос чинило блиским и родитељским. Тужени је био син пок.ГГ, невенчане супруге пок. ВВ чија заједница живота је трајала све до смрти њих двоје 25.11.2018. године и током целог периода заједнице живели су од сопствених прихода. У периоду од двадесет три године, почев од закључења уговора о доживотном издржавању између туженог и пок. ВВ тужени је извршавао своје обавезе и међу њима је постојао добар однос, а од марта-априла 2017. године, када је о пок. ВВ почео да се брине тужилац, тужени је онемогућаван да уредно извршава своју обавезу из уговора, из разлога којима тужени ничим није допринео.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредбе члана 117 и 120 Закона о наслеђивању (Службени гласник РС бр. 52/74), који се на основу члана 237 став 2 сада важећег Закона о наслеђивању примењује на спорни однос, побиијаном пресудом одбио тужбени захтев након што је на основу чињеница утврђених из изведених доказа оценио да се нису стекли услови за раскид предметног уговора о доживотном издржавању. Према утврђењу првостепеног суда, изведени докази упућују на закључак да је обавезе из уговора закљученог 1994.године тужени уредно извршавао у периоду од 23 године, све до марта 2017.године када је тужилац, ангажујући жене да га чувају, предузео мере за збрињавање примаоца издржавања, пок.ВВ, не дозвољавајући туженом да контактира са њим. Стога, како је тужилац онемогућио туженог да уредно извршава обавезе из уговора из разлога које тужени није скривио (нема доказа да је тужени било којом радњом учинио нешто што би узроковало лоше односе, нити да је својим радњама изазвао било какво понашање трећих лица према пок.ВВ) то није основан његов захтев за раскид уговора из разлога прописаних у одредби члана 120 став 2 и 3 поменутог Закона о онаслеђивању. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које у поступку жалбене контроле прихвата и апелациони суд.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима тужиоца.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава оцена изведених доказа, а са тим у вези и утврђено чињенично стање. Наиме, одредбом члана 8 ЗПП прописано је да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. Слободна оцена доказа подразумева да приликом њихове оцене и са тим у вези утврђивања чињеница које су од значаја за одлуку суд узима у обзир све чињенице у процесној грађи коју има пред собом и формира своје

уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења. У поступку који је претходио доношењу побиијане пресуде као доказно средство се претежно јавља саслушање странака и сведока. Правилна оцена исказа сведока и странака подразумева оцену њиховог држања пред судом, сагласност њихових исказа са исказима осталих саслушаних лица и другим изведеним доказима, неспорним и општепознатим чињеницама, да ли сведок има непосредних или посредних сазнања о догађају о коме сведочи, као и оцену општег утиска који сведок односно странка оставља на суд приликом давања исказа. У конкретном случају је првостепени суд ценећи исказе сведока и странака дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучне чињенице (извршавања обавеза туженог и разлога због кога је то престао, заправо, био онемогућен да то чини) поклања веру туженом а не тужиоцу. Прецизније, првостепени суд је образложио које исказе је и ком делу прихватио, наводећи при томе логичне и јасне разлоге због којих неке од тих исказа није прихватио.

Жалбеним наводима се практично врши анализа исказа парничних странака и саслушаних сведока и указује на, по схватању тужиоца, неприхватљиве разлоге због којих првостепени суд није прихватио његов исказ и у њему истакнуту чињеницу да тужени није пружио материјално издржавање пок.ВВ, нити му пружио негу и испунио моралне обавезе према њему, као ни чињеницу да он-тужилац није скривио прекид контакта туженог и пок.ВВ. Међутим, исказима сведока ДД и ЂЂ, на које се у вези са наведеним у жалби указује, не може се довести у сумњу наведени чињенични закључак првостепеног суда када се има у виду да се и према наводима саме жалбе ради о сведоцима које су биле ангажоване да помажу пок.ВВ у току 2018.године, дакле у периоду када неспорно тужени није имао контакт са њим и када одлучне чињенице у вези са извршавањем обавеза из уговора тим сведоцима нису могле бити познате. И сведок ЕЕ, на коју се у жалби такође наводи, сведочила је о околностима из периода од децембра 2016.године до марта 2017.године па се у односу на целокупан период дотадашњег трајања уговора ретко виђање туженог и пок.ВВ у наведеном периоду (два пута) не може сматрати меродавним да доведе у сумњу закључак првостепеног суда. Код свега наведеног, није без значаја ни чињеница да сам прималац, уколико тужени није испуњавао обавезе у периоду од двадесет три године, није покретао поступак за раскид уговора, такође ни чињеница да, када се има у виду да са пок.ВВ није говорио тридесет пет година, што није оспорено у првостепеном поступку а ни сада у жалби, тужиоцу по природи ствари не могу бити непосредно познате околности везане за уговор о издржавању уопште, па ни оне у вези испуњавања обавеза туженог. Ни околности којима се у жалби указује на евентуално лоше опхођење других према пок.ВВ, без доказа да је то чињено по налогу туженог или да су испорвоциране неком радњом туженог, не могу бити приписани у кривицу туженом за прекид контакта са пок.ВВ. Сам тужилац је истицао да је пок.ВВ био доброг материјалног стања па наводи жалбе о непружању материјалног издржавања, уз чињеницу да оно није и не мора бити основно обележје уговора о доживотном издржавању, не доводе у сумњу закључак на коме је побиијана пресуда заснована.

С обзиром на наведено, према оцени апелационог суда наводима жалбе тужиоца није доведена у сумњу анализа изведених доказа и значаја чињеница које из њих

произлазе, а које је у разлозима побијане пресуде изложио првостепени суд. Како се у поступку жалбене контроле као правилно и потпуно утврђено прихвата чињенично стање, такође и примена материјалног права то нема потребе за даљим образлагањем, већ се жалилац упућује на разлоге побијане пресуде у складу са одредбом члана 396 став 2 ЗПП.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како тужилац није успео у поступку по желби, на основу одредбе члана 165 ЗПП ставом другим изреке је одбијен његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић